

**AAN DE HEER VOORZITTER
VAN DE COMMISSIE VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS
BIJ DE ORGANISATIE DER VERENIGDE NATIES.**

MEVROUWEN, MIJNHEREN,

Ondergetekenden, optredend namens het Algemeen Vlaams Oud-Hoogstudenten Verbond, vereniging van gediplomeerden der Belgische Hogescholen, en namens het Comité voor Recht en Naasteliefde, opgericht ter verdediging van het Recht en ter bevordering van de Naasteliefde, groeperend zeer talrijke vooraanstaande burgers, zonder onderscheid van politieke of wijsgerige gezindheid, waartoe anderzijds zijn toegestreden tal van Vlaamse kultuurverenigingen, o.m. het Davidsfonds met zijn meer dan 80.000 gezinnen, de Vlaamse Toeristenbond en Vlaamse Automobilistenbond met tienduizenden leden, het Vlaamse Kruis, het Verbond der Vlaamse Geneesheren van België, de Katholieke Vlaamse Hoogstudenten Verbonden, de Katholieke Vlaamse Hogeschool Uitbreiding, met duizenden leden, e.a., hebben de eer zich te richten tot de Commissie voor de Rechten van de Mens, om ter kennis van Uw commissie te brengen en aan te klagen het feit dat in België deze rechten miskend worden en met de voeten getreden, terwijl nochtans de Belgische Staat de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens ondertekend heeft.

Ten einde diegenen die zich tijdens de oorlog 1939-1945 schuldig gemaakt hadden aan collaboratie met Duitsland te kunnen bestraffen, heeft de Belgische regering, zowel in de emigratie te Londen als na haar terugkeer te Brussel, een reeks wetsbepalingen uitgevaardigd die het mogelijk moesten maken de schuldigen door uitzonderingsrechtbanken (krijgsraden) tot de zwaarste straffen te doen veroordelen. Op een totale bevolking van 8 miljoen inwoners werden tegen meer dan 400.000 burgers strafrechtelijke dossiers aangelegd wegens hun houding tijdens de oorlog. Hiervan werden uiteindelijk meer dan 50.000 veroordeeld tot de doodstraf of gevangenisstraffen, meestal bij toepassing van een besluitwet uitgevaardigd te Londen in datum van 17 December 1942, waarbij meerdere artikelen van het Strafwetboek gewijzigd of aangevuld werden, en die onder de mom van een interpretatieve wet in werkelijkheid een retroactieve strafwet was.

Niet alleen deze veroordeelde personen, maar daarenboven nog meer dan 40.000 burgers die nooit veroordeeld werden, zagen zich wegens hun houding tijdens de jaren 1940-44 levenslang beroofd van een ganse reeks politieke en burgerlijke Rechten, bij toepassing van een besluitwet van 6 Mei 1944 die pas in het Staatsblad van 2 September 1944 openbaar gemaakt werd en waardoor een nieuw artikel 123 Sexies in het Strafwetboek ingelast werd.

Tot de rechten die aldus ontnomen werden behoren o.m. het recht wat het ook zij te publiceren, het recht onderwijs te geven, zelfs in een private instelling, het recht deel te nemen aan de directie of het bestuur van elke kulturele, liefdadige of sportieve gebeurtenis of van alle openbare vermakelijkheden; het recht op eender welke wijze deel te nemen aan de bedrijvigheid van elke onderneming die toneelvoorstellingen, kinematographie of radiouitzendingen voor doel heeft; het recht om het ambt waar te nemen van beheerder, commissaris, zaakwaarnemer of gevolmachtigde in een naamloze vennootschap, een samenwerkende vennootschap, enz...; het recht het beroep van wisselagent of bankier uit te oefenen; het recht op enigerlei wijze deel te nemen aan het bestuur van beroepsverenigingen of verenigingen zonder winstoogmerken. Het oordeel van de gekende Belgische jurist, Prof. P. De Visscher, hierover luidt: « Plus grave encore que la déchéance de nationalité qui porte sur un droit de nature essentiellement politique, est l'atteinte portée aux droits de l'homme par la législation dite

d'épuration civique... Cette législation permet en effet de priver certains individus, par l'effet d'une procédure essentiellement administrative, d'une série de droits qui, jusqu'à ce jour, étaient traditionnellement considérés comme des droits inhérents à la personne humaine... La notion même des droits de l'homme, jadis considérés comme intangibles par cela même qu'ils tiennent à la qualité d'homme, s'en trouve dangereusement ébranlée, de même que le principe fondamental suivant lequel aucune peine ne peut être prononcée sinon par les tribunaux de l'ordre judiciaire » (La Revue Nouvelle, février 1951). Uit dit oordeel blijkt tevens dat ook Prof. De Visscher de beroving van rechten beschouwt als een straf.

De gewezen eerste minister en minister van justitie, senator J. Pholien, erkende in de Belgische Senaat : « On a suppléé à cette carence, dans la mesure du possible, en élaborant des **textes pénaux avec effet rétroactif**, ce qui est toujours, à mon avis, une erreur ». (Zitting van 16.12.1948).

De gevolgen van deze beroving van rechten zijn haast niet te overzien ; door het feit dat de personen, die er door getroffen werden, door het inlassen van uitzonderingsbepalingen in talrijke wetten en door administratieve maatregelen opnieuw beroofd werden van allerlei rechten. Aldus werden zij o.m. beroofd van het recht op vergoeding van oorlogsschade geleden in hun persoon of in hun goederen ; van het recht op militaire pensioenen, zelfs op pensioenen verworven na de oorlog 1914-1918 uit hoofde van invaliditeit ; van het recht op ouderdomspensioenen, op vergoedingen voor verminkten en gebrekkigen ; van het recht op schadeloosstelling wegens door de geallieerde legers veroorzaakte schade ; zij werden uitgesloten van de toepassing der wetten op de huishuur en de landpacht ; de toegang tot de hogere staatsscholen en onderwijsinstellingen werd hun ontzegd ; enz...

Voor talrijke veroordeelden komt daarbij de feitelijke confiscatie van al hun goederen, daar zij aan de Belgische Staat, ten titel van schadevergoeding, bedragen moeten betalen, die hun vermogen verre te boven gingen, onder voorwendsel dat zij verantwoordelijk waren voor de oorlogsuitgaven van de Staat.

Wij willen thans op deze feiten niet terugkomen, alhoewel de gevolgen er van blijven voortduren en er een klasse geschapen werd van tweederangsburgers, van rechtlozen.

Indien wij het nodig oordelen ons tot Uw Commissie te wenden op dit ogenblik nog, dan is het omdat de Belgische regering vanzins is opnieuw een retroactieve strafwet in te voeren voor feiten meer dan acht jaar geleden gepleegd.

Onder de veroordeelde personen bevonden zich niet minder dan 2.940 ter dood veroordeelden, waarvan 1693 bij verstek veroordeelden, die ingevolge de uitzonderlijke wetgeving geen verzet kunnen aantekenen en dus definitief ter dood veroordeeld zijn zonder zich te hebben kunnen verdedigen.

Er werden 241 dezer veroordeelden terechtgesteld ; 16 zijn op dit ogenblik nog steeds ter dood veroordeeld ; de overigen werden begenadigd, na gedurende jaren — soms vier of vijf jaar — in de onzekerheid betreffende hun lot te hebben verkeerdd.

Het gaat thans over deze ter dood veroordeelden.

Reeds werden een aantal doodstraffen (vermoedelijk een 70-tal) omgezet in levenslange dwangarbeid bij een gemotiveerd Koninklijk Besluit, waarin de genademaatregel gemotiveerd wordt door humanitaire overwegingen en aangestipt wordt dat in de feiten zelf geen reden werd gevonden om niet tot executie over te gaan.

Op zichzelf is dit reeds een ongewoon procédé, onbekend en nooit toegepast in het verleden. Het werd bedoeld als een « waarschuwing om aan deze gevallen niet meer te raken », en dus geen nieuwe genademaatregelen meer te nemen. Meer dan een waarschuwing kon het niet zijn omdat het genaderecht een koninklijk prerogatief is, vastgelegd in de Grondwet, dat niet kan gereguleerd worden of beperkt zonder de Grondwet te schenden. Verklaring van de Minister van Justitie, de heer Moyersoen in de Senaat op 14.11.1950).

Feitelijk wil men een straf invoeren, die ons strafrecht niet kent : een straf, die nooit kan verminderd worden, waardoor de veroordeelde tot aan zijn dood van de vrijheid beroofd wordt.

Dit blijkt duidelijk uit het wetsontwerp, dat namens de regering op 11 November 1952 door de Minister van Justitie, de Heer Lagae, op het bureau, der Kamer van Volksvertegenwoordigers van België ingediend werd.

Een der fundamentele wetten van het Belgische Strafrecht is de z.g. Wet Lejeune van 31 Mei 1888, waardoor de voorwaardelijke invrijheidstelling der veroordeelden georganiseerd wordt. Ieder veroordeelde die een derde van zijn straf uitgeboet heeft, komt in aanmerking om in voorwaardelijke vrijheid gesteld te worden, wanneer hij blijkt geeft tot betere gevoelens gekomen te zijn. Diegenen die veroordeeld werden tot

levenslange vrijheidsberoving of die hun oorspronkelijke doodstraf zagen omzetten in een levenslang straf komen na 10 jaar in aanmerking voor toepassing van de Wet Lejeune. Vanzelfsprekend houdt ieder rechter die een straf uitspreekt rekening met deze wet en de mogelijkheden die zij biedt.

Het is de Minister van Justitie die in ieder geval over de toepassing van de Wet Lejeune oordeelt op grond van de adviezen uitgebracht door de directie der penitentiaire inrichting en een speciale commissie, doch volledig vrij, zonder door deze adviezen gebonden te zijn.

Het nieuwe wetsontwerp beoogt van de toepassing van de Wet Lejeune uit te sluiten en dat ter door veroordeelden wegens misdrijven tegen de uitwendige veiligheid van de Staat, waarvan de straf werd omgezet bij gemotiveerd Koninklijk Genadebesluit.

Het lijdt geen de minste twijfel dat de toestand van deze personen verergerd wordt en dat dit juist het doel is dat men beoogt. Het gaat hier om personen die sedert jaren definitief veroordeeld zijn en dit wegens feiten gepleegd negen, tien, elf of twaalf jaar geleden.

Voor hen wordt door een retroactieve strafmaatregel voor altijd bij de wet de weg naar de vrijheid afgesneden. Deze veroordeelden zullen voortaan een aparte categorie vormen in het Belgisch Strafrecht, waarvan de toestand wettelijk en zedelijk veel zwaarder is dan de toestand destijds geschapen door de « burgerlijke dood » die door de Belgische Grondwet van 1831 afgeschaft werd en waarvan de wederinvoering verboden werd (art. 13). Waar de zwaarste misdadiger, om hem het geloof in het leven en in de toekomst niet te ontnemen, steeds de mogelijkheid blijft bestaan op een invrijheidstelling, wordt aan deze gevangenen alle hoop ontnomen. Het is een toestand waarvan ons geen gelijkaardige bekend is in welk land ter wereld ook : het wettelijk onmogelijk maken van een genademaatregel, het levend begraven.

Men zou tevergeefs hiertegen aanvoeren dat — theoretisch — het genaderecht van de Koning in deze gevallen blijft bestaan. Door bij genademaatregel de straf te verminderen tot een tijdstraf waarvan de duur overeenkomt met de reeds ondergane straf zou een invrijheidstelling nog mogelijk blijven. Dit is echter ondenkbaar : waar immers een **voorwaardelijke** invrijheidstelling bij de wet onmogelijk gemaakt wordt is een **onvoorwaardelijke** invrijheidstelling waarvoor de Minister van Justitie de politieke verantwoordelijkheid zou moeten dragen volstrekt uitgesloten.

Dit ontwerp, hoe afschuwelijk ook in de geest, wordt echter niet om zijn onmenselijk karakter door ons bij Ued. aangeklaagd, maar wel omdat het een onmiskenbare schending betekent van artikel 11 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens. Hier wordt immers een zwaardere straf, een voorheen niet bestaande straf, opgelegd aan personen die reeds sedert jaren definitief veroordeeld zijn wegens feiten gepleegd 8 tot 12 jaar geleden ; en waarvan sommigen op het ogenblik der feiten minderjarig waren.

In het Orgaan van de Orde der Advokaten bij het Hof van Beroep te Brussel, « Le Journal des Tribunaux », werd openlijk geprotesteerd tegen het hier aangeklaagd retroactief karakter van de voorgenomen maatregel, door Mr. Ch. Van Reepinghen, lid van de Raad der Orde. (21 September 1952).

Deze wet is een retroactieve strafwet voor al wie nog enig rechtsbewustzijn heeft behouden.

Wij willen er Uw aandacht op vestigen dat de Belgische Regering dat wetsontwerp heeft ingediend onder de druk van een agitatie en een bedreiging met onlusten, vanwege een minderheid die bewust of onbewust gedreven wordt door een communistische kern. Een groot gedeelte der veroordeelden die deze agitatie wil treffen, is in de eerste plaats gedreven geweest tot collaboratie met Duitsland door anti-communistische motieven en heeft de misdadige feiten die hun worden toegeschreven begaan in botsing met communistische elementen van het verzet.

Wij wensen op dit aspect van de zaak niet in te gaan, omdat het publiek aspect hier buiten beschouwing kan blijven, evenwel was het nodig er even bij stil te houden om Ued. te doen begrijpen in welke atmosfeer deze rechtsschennis zou worden begaan in een land dat steeds als een der grondprincipes van zijn strafwetgeving de non-retroactiviteit der wetten heeft gebuldigd.

Mevrouwen, Mijnheren,

Overtuigd dat Uw Commissie het hoogst zedelijk gezag in de wereldlijke aangelegenheden in de beschaafde wereld vertegenwoordigt, wenden wij ons tot U om het dreigend gevaar dezer rechtsschending en deze afglijding naar de opvattingen van de totalitaire machtsstaat aan te klagen.

Voor U, zoals voor ons, gaat het niet om personen noch om wat men over deze

personen en de daden die zij verricht hebben zou denken. Het gaat er om het hoogste Recht dat Uw commissie in haar verklaring vastlegde.

Wij laten het aan de wijsheid van Ued. over te oordelen over de middelen waarover U beschikt en de wegen die voor U openstaan, opdat dit onrecht in ons land niet zou geschieden en ons land aldus de handtekening niet zou verloothenen die het plaatste onder de Verklaring der Rechten van de Mens. voor dewelke Ued. door het hoge internationale gezag als de eerbiedwaardige hoeders werd aangesteld.

Wij zijn overtuigd dat een tussenkomst van Uw gezag zal volstaan om de dreigende afglijding te voorkomen en wij rekenen op deze tussenkomst.

Aanvaardt, Mevrouwen en Mijnheren, de verzekering van onze gevoelens van diepe hoogachting.

- Dr. C. HEYMANS, Professor aan de Rijksuniversiteit te Gent. Nobelprijs voor wetenschappen,
Lid van de Pauselijke Akademie voor Wetenschappen,
Voorzitter van het Comité voor Recht en Naastenliefde,
Voorzitter van het Algemeen Vlaams Oud-Hoogstudenten-Verbond.
- Dr. A. CARNOY, Professor aan de Katholieke Universiteit te Leuven.
- Dr. V. CELEN, Hoogleraar aan het Universitair Instituut voor Overzeese Gebieden.
- Dr. ERNEST CLAES, Lid van de Kon. Vl. Akademie voor Taal en Letteren.
- Dr. W. COUVREUR, Hoogleraar aan de Rijksuniversiteit te Gent.
- Dr. H. DRAYE, Professor aan de Katholieke Universiteit te Leuven.
- Ir. A. G. DUMON, Hoogleraar aan de Universiteit te Leuven,
Lid van de Kon. Vl. Akad. voor Wetenschappen,
Directeur van het Laboratorium voor toegepaste Genetica, Heverlee-Leuven.
- Dr. R. FONCKE, Professor aan de Rijksuniversiteit te Gent.
- Dr. F. FRANSEN, Professor aan de Rijksuniversiteit te Gent.
- Dr. J. GILIS, Professor aan de Rijksuniversiteit te Gent,
Lid van de Kon. Vl. Akademie voor Geneeskunde van België.
- Dr. L. GROOTAERS, Professor aan de Kath. Universiteit te Leuven,
Lid van de Kon. Akad. voor Wetenschappen van Amsterdam en Kopenhagen.
- Dr. C. HOOFT, Hoogleraar aan de Rijksuniversiteit te Gent,
Lid van de Kon. Vl. Akad. van Geneeskunde van België.
- Dr. A. JANSSEN, Hoogleraar aan de Katholieke Universiteit te Leuven.
- Dr. R. LEMAITRE, Professor aan de Katholieke Universiteit te Leuven,
Lid van de Kon. Vl. Akademie.
- Dr. J. LINDEMANS, Lid van de Kon. Vl. Akad. voor Taal en Letteren.
- Dr. J. MULS, Professor-Em. der Universiteit te Leuven ;
Professor en oud-rector der Hogeschool voor Vrouwen te Antwerpen ;
Lid der Kon. Vl. Akad. voor Taal en Letteren.
- Dr. Prof. W. OPSOMER,
- Dr. K. PINXTEN, Professor aan de Kath. Universiteit te Leuven.
- Dr. E. ROMBAUTS, Professor aan de Kath. Universiteit te Leuven.
- Dr. ALFRED SCHONP, Professor Em. der Rijksuniversiteit te Gent.
- Dr. F. SOBRY, Professor aan de Kath. Universiteit te Leuven.
- Dr. A. STEFENS, Professor-Em.
- Dr. E. VAN BOCKSTAEL, Hoogleraar aan de Rijksuniversiteit te Gent.
- Dr. R. VAN CAUTEREN, Professor aan de Kath. Universiteit te Leuven.
- Dr. M. VAN DE PLASSCHE, professor aan de Rijksuniversiteit te Gent.
- Dr. JAN VAN GORP, Prof.-Em. van St. Ignatius Handelshogeschool te Antwerpen.
- Dr. M. VERDONCK, Prof.-Em. der Rijksuniversiteit te Gent.

KAMER DER VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

11 November 1952

WETSONTWERP

TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 31 MEI 1888, WAARBIJ DE VOORWAARDELIJKE INVRIJHEIDSTELLING EN DE VOORWAARDELIJKE VEROORDELINGEN IN HET STRAFSTELSEL WORDEN INGEVOERD.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

Onder de medewerkers van de vijand, in de loop van de jongste oorlog, bevinden er zich wier misdaden zodanig weezinwekkend waren dat geoordeeld werd dat de omzetting der tegen hen uitgesproken doodstraf in levenslange vrijheidstraf, bij een « gemotiveerd genadebesluit » moest gebeuren.

Die besluiten die sedert 1950 genomen werden, stellen vast dat de zaak zelf geen enkel bestanddeel behelst dat een genademaatregel zou kunnen rechtvaardigen, doch dat er dient rekening te worden gehouden met het feit dat de doodstraf sedert lang werd uitgesproken en dat het strijdig is met onze democratische tradities deze na een lange termijn nog te voltrekken.

Krachtens artikel 1 der wet Lejeune van 31 Mei 1888, zouden de misdadigers waarvan sprake is, voorwaardelijk in vrijheid kunnen gesteld worden wanneer de duur van de door hen ondergane opsluiting tien jaar zou overschrijden.

Het is niet in te denken dat de kerels welke die afschuwelijke misdaden hebben gepleegd, hun vrijheid zouden terugkrijgen door een ministerieel besluit dat bij toepassing van de wet op de voorwaardelijke invrijheidstelling werd genomen.

De aan de nagedachtenis van onze helden verschuldigde eerbied, de openbare zedelijkheid zonder meer, vergen dat deze mogelijkheid tot invrijheidstelling opgeheven wordt.

Daartoe strekt dit ontwerp van wet.

De Minister van Justitie,

L. LAGAE.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, de 22^e September 1952 door de Minister van Justitie verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van wet « tot wijziging van de wet van 31 Mei 1888, waarbij de voorwaardelijke invrijheidstelling en de voorwaardelijke veroordelingen in het strafstelsel worden ingevoerd », heeft ter zitting van 6 October 1952 het volgend advies gegeven :

I

Het begrip gemotiveerd genadebesluit is nieuw in het Belgisch recht.

In het stelsel van het ontwerp wordt de niet-toepassing van de wet op de voorwaardelijke invrijheidstelling gerechtvaardigd, niet door de zuiver formele omstandigheid dat het genadebesluit gemotiveerd is, doch wel door de aard zelf van de motieven, die tot staving van de maatregel tot strafomzetting worden ingeroepen.

Volgens de memorie van toelichting immers stellen de gemotiveerde genadebesluiten « vast dat de zaak zelf geen enkel bestanddeel behelst dat een genademaatregel zou kunnen rechtvaardigen, doch dat er rekening dient te worden gehouden met het feit dat de doodstraf sedert lang werd uitgesproken en dat het niet met onze democratische tradities strookt deze na een lange termijn nog te voltrekken ».

De Raad van State adviseert, in de tekst zelf van het ontwerp nader te bepalen welke motieven in het genadebesluit moeten voorkomen en uiteraard een latere voorwaardelijke invrijheidstelling onmogelijk zullen maken.

II

De tekst van het ontwerp laat in het onzekere of de veroordeelde voor de wet Lejeune in aanmerking kan komen in de onderstelling dat enige tijd na de omzetting van de doodstraf in een levenslange straf, een nieuwe genademaatregel zou worden genomen.

Het zal de taak zijn van de wetgever zijn bedoeling dienaangaande duidelijk te maken.

III

De Raad van State is van oordeel dat het ontwerp geen inbreuk maakt op het beginsel, dat de wetten niet terugwerken. Ofschoon het toepassing kan vinden op reeds gevonnisdde zaken en op bij gemotiveerd besluit reeds verwezenlijkte strafomzettingen, heeft het, wat de afschaffing van de voorwaardelijke invrijheidstelling betreft, alleen uitwerking voor de toekomst.

De kamer was samengesteld uit :

De Heren : J. Suetens, eerste-voorzitter van de Raad State, voorzitter ;
M. Somerhausen en G. Van Bunnen, raadsberhen State ;
L. Frédéricq en G. Dor, bijzitters van de afdeling wetgeving ;
G. Piquet, adjunct-griffier, griffier.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse werd nagezien onder toezicht van de H. Suetens.

De Griffier,
(w.g.) G. PIQUET.

De Voorzitter,
(w.g.) J. SUETENS.

Voor tweede uitgifte afgeleverd aan de H. Minister van Justitie.

De 10^e October 1952.

De Griffier van de Raad van State,
R. DECKMY.

WETSONTWERP

BOUDEWIJN,
Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, HEIL.

Op de voordracht van Onze Minister van Justitie :
HEBBERN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ :

Onze Minister van Justitie is gelast in Onze naam bij de Wetgevende Kamers het ontwerp van wet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Enig artikel.

In de wet van 31 Mei 1888 waarbij de voorwaardelijke invrijheidstelling en de voorwaardelijke veroordelingen in het strafstelsel worden ingevoerd, zoals zij werd gewijzigd bij de wetten van 19 Augustus 1920, 24 Juli 1923 en 14 November 1947, wordt een artikel 2 ingelast, luidend volgt :

« Artikel 2. — Kunnen evenwel het voordeel van de voorwaardelijke invrijheidstelling niet genieten, de veroordeelden wegens misdrijf of poging tot misdrijf, voorzien in hoofdstuk II van titel I van boek II van het Wetboek van strafrecht of in de artikelen 17 en 18 van het Wetboek van militair strafrecht, gepleegd in tijd van oorlog, wier doodstraf in een levenslange straf ware omgezet bij een koninklijk genadebesluit waarin wordt vastgesteld dat de zaak zelf geen enkel bestanddeel bevat dat een genademaatregel rechtvaardigt, maar dat de omzetting toch wordt toegestaan op grond van de overweging dat onze tradities zich tegen de uitvoering van de doodstraf na een lange termijn verzetten. »

Gegeven te Brussel, de 10^e November 1952.

BAUDOUIN.
Van Koningswege :
De Minister van Justitie,
L. LAGAE.
